

ÓKOVÁCS SZILVESZTER

A Magyar Állami Operaház főigazgatója, rendező, operaénekes,
zenekritikus-publicista, rádiós és televíziós műsorvezető-szerkesztő

● Opera a magasban – Nemzeti intézményt vezetni méltányosan, a napi politikától függetlenül

Mozart egyik nagyszerű művében a női hűséget cinikusan jellemzik: „a főnixmadárhoz hasonlatosan mindenki beszél róla, de senki se látta”. Ez persze, tréfa, ám a nemzeti kulturális intézmények vezetésére mintha fokozottan lenne igaz: lépten-nyomon a politika (országos, helyi, érdekképviselési stb.) direkt nyomait keressük épületeinek környékén. A nyomra-vezetőnek járó díjat meg nem ígérhetem, de azt igen, hogy saját példánkon bemutatom, miként lehetséges úgy a programban, mint művészek terén, kommunikációban vagy az üzemi működésben összehangolni a főigazgatói pályázatban foglaltak, tehát a hangsúlyok kirakásának vállalását a társadalmi elvárásokkal és a négyszáz éves európai, valamint a feleannyi idős magyar operai tradícióval összehangolni. Ötven perc vetítéssel és történetekkel spékelve.

● Egyéniségek közössége, önmegvalósítás, sztárparádé, intézményi brandépítés – avagy „Mindenkitercel?!“

A vezetőnek függően attól, hogy a rájuk bízott "univerzum" milyen összetettségű és energiájú, meg kell találnia azt a vezetői felfogást, stratégiát és stílust, amely inspiráló és egyben kiszámítható környezetet biztosít a munkatársak számára. Fékek és ellensúlyok, impulzusok és laissez-faire hozzáállás – mindezek kényes arányára kell ráéreznie annak, aki a maximumot szeretné hosszú távon kihozni az általa irányított rendszerből. Ókovács Szilveszter előadásában ehhez nyújt segítséget az általa már kipróbált és bevált módszerek ismertetésével.

● Az arc-felismerő alkalmazás hiánya, avagy a vezető, aki inkább minden alkalmazottnak előre köszön

Megkerülhetetlen dilemma, hogy a vezető primus inter pares legyen jelen a kollégák között feltűrt ingujjal, vagy a szimpatikus megtekintő pózát öltse-e magára? Ennek megoldását ugyan nem ígérjük, de számos esetet, fejtörést igénylő pillanatot igen. Mikor kell döntenie? Meddig tart a munkahelyi demokrácia? Ki képviseli az „érdeket”? Életpálya-modellt, vagy egyenlő munkáért egyenlő bért? A látáscsökkent pilóta esete a törzsgárdatagsággal. Fizetés-csökkentést béremeléssel? Lehet-e az alvás a munkaidő része? Kinek kell végül, és kinek kell végleg megköszönni? Válogatott történetek, bizonytalanságok, vádask, önvádask és tanulságok egy másfélezres nagyvállalat életéből.

● **Zene Szüleimnek, „Ez neked nem fog menni!”**

Ha művészcsaládokat még csak nem is ismersz, ha nincs otthon se könyvtár, se diploma, ha városban élsz, mégis tanyán, és ha Anyukád kimegy a teremből, mikor te következel, nos: akkor a sikertelenség nem garantált ugyan, de a sikeresség se nagyon. De ha szüleid énekarban ismerkedtek meg, és ha nagyapád falusi kántor volt, ha találtál otthon egy kis zongorát, és ha már az oviban is exhibicionizmust uzsonnáztál, akkor kikövezett utad van. De hová is, ha mindkét életút te vagy? És igiton-e (mást, mint) pezsgőt, aki a névnapján született és Operát igazgat? Erről szól ez a vetített képekkel tarkított est, amely óhatatlanul személyes, de cserébe kellően személyeskedő is, ám amely igaz, vagy alig színezett történetekkel írja le a mindenfélévé válás szépségeinek nehézségeit – és ha már a modoros szóösszetétel-forgatásoknál vagyunk, akkor a nehézségek nehézségeit is. Mindenhez érteni annyit tesz, mint semmihez se jól, mégis van esély arra, hogy kinevethessük magunkat (is).

● **Humor és Magor, avagy zene és történelem nulla fokon**

Se a komoly tudomány, se a komolyzene nem komoly derű nélkül, amely a bölcs professzor szemlélődésének éppúgy alapállása, ahogy a közönség elé lépő művész reménye is. Derűt várunk, derűt sugárzunk, miközben fogalmunk sincs, hányan voltak a husziták, Kis Pipin pipiskedett-e Nagy Frigyes mellett, vagy hogy Mozart, ha háborúzni óhajtott Salierivel, átadta-e vagy sem a Köchel-jegyzéket? E monológ írója és morfondírozója látott és hallott már ezt-azt, ám sem kiváló tudós elmék rettegett problémáit, sem igazán nagy művészek saruszíját nem tudná megoldani – de azért megpróbálja.